

Recuperem una entrevista amb el nou rector de la Seu

Arran del nomenament del nou rector de la parròquia de la Seu, Jean Hakolimana, recuperem l'entrevista que li va fer la nostra col·laboradora Conxita Parcerisas i que vam publicar a la revista l'any 2010, quan exercia de vicari a Santpedor.

Jean Hakolimana

El capitalisme destrueix la pobresa equilibrada

Sóc ruandès. Tinc 35 anys i en fa deu que exerceixo de capellà, els darrers dos anys i mig com a vicari de Santpedor. Vaig venir amb un gran interès per conèixer les arrels dels missioners que van portar el cristianisme al nostre país. Capellans catalans, de la diòcesi de Vic, van ser els primers que van venir a Ruanda sense tenir cap lligam amb els països colonitzadors, Bèlgica i Alemanya. Sense conèixer l'idioma, ni els costums, ni res, van ser espavilats i molt coratjosos. La gent els recorda perquè van contribuir decididament al desenvolupament de la societat, sobretot en l'educació i la sanitat. Ha estat la xarxa d'ajut més personalitzada i la que ha donat més fruits, perquè els ajuts institucionals entre països no sempre arriben al poble i a vegades fins i tot han servit per comprar armes.

Sóc el setè fill d'una família pagesa de Ginsenyi, un nucli amb població disseminada al nord-oest de Ruanda. Cultivem sobretot cafè - és el millor del món! -, però també te i patates. Els germans petits vam poder estudiar i jo als 12 anys vaig anar al seminari i després a la universitat a estudiar filosofia i teologia. Vaig ser rector de dues parròquies i al mateix temps, vaig treballar cinc anys a la presó. Viure la presó per dintre va marcar la meua comprensió de la vida amb un segell que no canviarà mai. Arribes i penses que només hi trobaràs persones dolentes i tristes i també trobes gent sana i molt assenyada. Aprens que, fins i tot allà dintre, un pot lluitar i tenir una vida alegre. Després d'una guerra de quatre anys entre germans, com la nostra, et trobes amb presos que porten deu anys tancats sense acusació, ni judici... En una presó per a 500 persones n'hi ha 3.600 i la justícia tampoc està preparada. Els delictes petits no arriben a les presons. La societat ruandesa conserva els valors i no es respira inseguretat. La família, tradicionalment, ha gestionat aquests afers petits i increpa als membres que delinqueixen, de manera que si un roba és una taca per a tota la família.

Vaig viure la guerra de 1990 al 94 quan era un adolescent. Va ser molt dura. Una cosa va ser l'enfrontament dels exercits i l'altra les matances entre la gent. Una germana meua i tota la seva família van desaparèixer...que va passar? on? qui? No se'n pot parlar. El problema entre hutus i tutsis és una realitat, però s'ha utilitzat i s'ha exagerat. Des de fa segles que ens casem entre nosaltres i en totes les famílies hi ha barreja. Aquests set anys que he fet de capellà a Ruanda, he casat molts hutus i tutsis entre ells. No puc dir que ara visquem en una democràcia, perquè no ho és. També cal dir que el paper de l'ONU ha estat un desastre, s'ha convertit en un instrument al servei d'interessos estrangers, sobretot americans. Ara sembla que volen compensar-ho i fan coses contradictòries, com l'acusació a ONG com Inshuti. Com volen que ajudin a la compra d'armes, amb els diners amb què es mouen? El que passa és que van recolzar una querella contra militars de l'actual govern ruandès acusats d'assassinats com el de la manresana Flors Sirera.

M'imaginava que aquí trobaria un país més cristianitzat. Vosaltres penseu que allà hi ha moltes vocacions, però no és així. Em va sorprendre que només la diòcesi de Vic tingui més de dos-cents capellans. Allà els laics tenen un paper molt important que aquí no us el podeu imaginar. Les esglésies, catòliques en un 60% i protestants, són les institucions que arriben a tots els indrets del país, que estan a prop del poble. Un exemple en són les escoles majoritàriament religioses. L'organització social i política només funciona a la capital i allà només hi viu el 10% de la població. He pogut comprovar que el capitalisme fa que els rics cada vegada siguin més rics i la pobresa es dispari i deixi de ser una pobresa equilibrada.

L'experiència de viure aquí és més que positiva. Arribar a un lloc tan diferent, amb la pell d'un altre color i sentir-te tan ben acollit! Em sento com a casa meva. Aprendre el català ha estat un altre enriquiment. Però el meu futur el veig al meu país. Ruanda m'ha format, m'ha donat l'opció de ser aquí, m'ha obert la ment, m'ho ha donat tot. Crec que és un acte de justícia que treballi pel meu país.

Enllaç a l'article original en el blog Biografies anònimes del Pou de la gallina:
<http://biografiesanonimes.blogspot.com.es/2010/03/jean-hakolimana.html>